

1427

Llegies (ImI 2)

(ALDC, IX, 2024. *Llegies* [ImI 2])

Focalitzem aquest comentari en la variació desinencial; la variació de la *e* i de la consonant palatal del radical es poden veure en els mapes 1358, 1359, 1378, 1423 i 1424.

L'imperfet d'indicatiu llatinovulgar de *LĒGIO, *LEGIBAS, manifesta en el resultat català dues variants: *llegies* (*lle[dʒ]ies*, *lle[tʃ]ies*, *lle[jʒ]ies* 147, *lle[z]ies* 149) i *llegives* (*lle[dʒ]ives*, *lle[tʃ]ives*, *lle[z]ives* 95). Aquesta darrera, probablement originària, amb manteniment de la consonant labial canviada en [v] en cat. ant. –conservada en alg.– i després bilabialitzada, es manté també en parlars del nord

i oest del cat. nord-occ., mentre que *llegies* (var. *llegis* 103, per absorció de la [e] en la tònica), amb pèrdua de la labial, és la forma predominant en el domini lingüístic. En ambdós casos la desinència és *-[əs]* en cat. or., *-[es]* en cat. occ., tret dels parlars pallaresos i l'alg., que és *-[as]*. Per als processos fonètics, veg. mapa 1426.

A notar la var. *lleieves* 100, d'encuny arag.

Llegies (model *servies*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

